

Wilma Hollander

*Kus in het
maanlicht*

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Foto voorzijde: © Helen Hotson | Dreamstime.com

Foto achterzijde: © Aleksangel | Dreamstime.com

Foto auteur: © Frits Hollander

Kus in het maanlicht

ISBN 9789462042810

© 2021 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2021 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

*Don't wait to be happy
'till the hard times are over...*

I'm going to try for the sun
© Donovan 1965

BESTE LEZERS,

Begin jaren negentig bracht ik samen met man en zoon twee heerlijke weken door in het prachtige Cornwall. We verbleven in Looe, een dorpje aan de zuidoostkust, dat doormidden werd gesneden door een gelijknamige rivier. Het was de eerste keer dat ik een getijdenrivier zag. Dat betekent dat de rivier twee keer per dag ‘droog’ komt te liggen, zodat je via stapstenen naar de overkant kunt lopen. Het was ook de eerste keer dat ik op een mountainbike zat – en hopeloos verdwaalde in een mystiek bos, waardoor ik man en zoon de schrik van hun leven bezorgde; het was de eerste keer dat ik in een oude *Inn* logeerde en iedere avond door een van de stamgasten getrakteerd werd op weer een andere ‘*Cornish myth*’, en ook de aller-eerste keer dat ik de Moors bezocht, waar we behalve aan de verlaten tinmijnen natuurlijk een bezoek brachten aan de Jamaica Inn waarover Daphne du Maurier haar beroemde boek heeft geschreven.

Het is niet bij die eerste keer gebleven. Tijdens mijn werkjaren voor Oad-reizen mocht ik meerdere malen op studiereis naar Zuid-Engeland, naar Devon, Cornwall en Wales, en uiteraard beleefden mijn reisgenoten en ik onderweg altijd de nodige, vaak hilarische avonturen.

Al die mooie herinneringen waren mijn inspiratie voor Kus in het Maanlicht, dat zich concentreert rond de Rode Kater, een oude herberg in het midden van Cornwall, in een rustig dorpje, niet ver van de Moors.

Laura’s belevenissen in Lerryn zijn geheel en al uit mijn

fantasie ontsproten, maar net als altijd heb ik mijn uiterste best gedaan om de omgeving zo waarheidsgetrouw mogelijk te omschrijven. Herberg de Rode Kater zul je er echter niet terugvinden, die bestaat alleen in mijn gedachtewereld. Zwartharige mannen met felblauwe ogen daarentegen...

Jawel, die lopen er in Cornwall gewoon in het echt nog volop rond... 😊

Ik wens jullie weer heel veel leesplezier!

Zonnige groet uit Pilon,
Wilma Hollander

PROLOOG

Cornwall – 15 januari

Met trillende vingers pakte Henry McLeod zijn pen op, en staaarde naar de nog lege bladzij in het zwarte boekje dat voor hem op tafel lag. Er was zo veel om te vertellen, zo veel om uit te leggen – en hij had nog maar zo weinig tijd. Zijn blik dwaalde onrustig weg van het papier, weg van de woorden die hij moest schrijven, vanavond, nu het nog kon.

Het was al laat, ver na sluitingstijd, maar wat hij zojuist had gehoord, was te belangrijk om uit te stellen. Travis Kenmarric was een uitzonderlijk goede detective, dat had hij al eerder bewezen met zijn onderzoek naar Laura. Toegegeven, zijn methodes waren niet altijd volgens de wet, maar zonder hem had hij niet eens geweten hoe het met haar ging of waar ze nu woonde. En Laura moest absoluut weten wat Travis had ontdekt.

Zijn gezicht vertrok toen er een felle pijn door zijn linker bovenarm schoot. Het drukkende gevoel op zijn borst nam toe en hij voelde zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd verschijnen. Allemaal aanwijzingen dat het niet lang meer zou duren. Hij was niet bang voor de dood, keek er zelfs naar uit, maar niet vanavond. Eerst moest hij alles wat er was gebeurd nog opschrijven. Alleen dan kon Laura begrijpen waarom hij had gedaan wat hij had gedaan en – belangrijker nog – ermee doen wat zij vond dat juist was. De pijn trok langzaam weg, en hij slaakte een bevende

zucht. Gelukkig, er wás nog tijd. De priemende jakhalsogen keken hem vanaf het plankje dwingend aan, alsof ze hem wilden aansporen om haast te maken. Ha, alsof hij dat zelf niet wist!

Met zijn lippen grimmig op elkaar geklemd, pakte Henry de pen nog wat steviger vast, boog zich over het papier en begon gehaast te schrijven. *“Als je dit leest, lieve Laura, dan ben ik er niet meer...”*

HOOFDSTUK 1

Cornwall – drie weken later

“Dat meent u niet!” Verbijsterd staarde Laura de notaris aan. “Ik geloof er niets van. U moet zich vergissen. Ik kende oom Henry nauwelijks.”

De man tegenover haar achter het bureau glimlachte beleefd. Hij streek even over zijn keurig getrimde snor en keek haar over de rand van zijn gouden brilletje meelevend aan. “Ik begrijp heel goed dat het u overvalt, Miss Kranendonk, maar het testament is meer dan duidelijk. U bent de enige erfgenaam van wijlen Henry McLeod, en al zijn bezittingen gaan op u over. Tenzij u de erfenis afwijst, wat ik u niet zou aanraden. De Rode Kater is altijd een goedlopend bedrijf geweest, en u kunt het ongetwijfeld met een aantrekkelijke winst verkopen.”

Laura fronste haar voorhoofd. “Verkopen?”

“Dat lijkt me voor u de juiste mogelijkheid, gezien het feit dat u in het buitenland woont.” De notaris kuchte even. “Mocht u dat willen, dan zou ik u in contact kunnen brengen met een geïnteresseerde. De beslissing is aan u, maar ik denk dat het verstandig is om zo snel mogelijk tot verkoop over te gaan. Dus als u mij toestaat...” Hij schoof een visitekaartje naar haar toe. “Deze meneer heeft mij gevraagd u persoonlijk zijn kaartje te overhandigen. Hij zou heel graag een afspraak met u willen maken.”

“Ruan Tremayne...” las Laura hardop. “Een hotelmanager uit Londen? Vertel eens, waarom zou iemand als hij

een bedrijfspand in een klein gehucht midden in Cornwall willen kopen?”

“Mr. Tremayne is hier geboren. Na zijn schooltijd is hij naar Londen gegaan, waar hij zeer succesvol is in de hotelbranche. Geen kleine toeristenhotelletjes, maar de vijfsterren-categorie. Vanwege omstandigheden wil hij zich weer in Lerryn vestigen. De Rode Kater zou perfect voor hem zijn.”

“Als hotel?” Laura pakte de foto op die de notaris haar eerder had overhandigd en keek sceptisch naar het oude, enigszins verwaarloosd uitzienende gebouw met boven de ingang een uithangbord waarop een rode kater was afgebeeld. “Zo te zien is het meer een pub dan een hotel.”

“De Rode Kater is een *Inn*, een oude Engelse herberg,” verbeterde de notaris haar. “Beneden zijn de gelagkamers, maar de bovenverdieping heeft acht kamers die verhuurd kunnen worden.”

“Ah.” Laura begon het te snappen. “Er zit dus een horeca- en hotelvergunning op het perceel. Ik neem aan dat die bij verkoop overgaan op de volgende eigenaar?”

“Precies.”

“Ik begrijp het. Geen wonder dat die Mr. Tremayne zo happig is. Zei u zojuist niet dat er een flink stuk land bij de herberg hoort? Een grote tuin en zelfs een kleine cottage, als ik u goed heb begrepen?”

“Eh...”

“Het gaat Mr. Tremayne dus helemaal niet om het pand, maar om de grond en de hotelvergunning die daarvoor is afgegeven,” zei Laura ferm. Ze keek de notaris streng aan. “U weet net zo goed als ik dat hij het gebouw zo snel

mogelijk zal platgooien en er een supermodern hotel neer zal zetten. Eentje dat van alle comfort is voorzien, en per kamer meer zal opleveren dan alle acht kamers van de Rode Kater bij elkaar.”

De notaris verschoof ongemakkelijk op zijn stoel en ontweek haar blik. “Mr. Tremayne’s plannen met het pand gaan mij niet aan. Het is mijn taak u zo goed mogelijk van advies te voorzien over uw erfenis, en ik denk dat een snelle verkoop u ten goede komt. Hoe langer u wacht, des te minder u ervoor zult krijgen.”

“Onzin.” Laura schudde haar hoofd. “Ik heb ooit een blauwe maandag voor een makelaar gewerkt, en een van de dingen die ik daar heb geleerd, is dat grond alleen maar meer waard wordt. Een paar weken meer of minder maakt echt niet uit.” Ze schoof haar stoel achteruit en stond op. “Ik moet dit allemaal eerst rustig laten bezinken voor ik een beslissing neem. En ik wil de herberg graag zo snel mogelijk bekijken. Kunt u dat regelen?”

“Natuurlijk. Onze lokale makelaar, Martin Prowse, heeft het pand tijdelijk in beheer. Ik zal hem zo snel mogelijk bellen om een afspraak voor u te maken. U blijft nog een paar dagen in Lerryn, neem ik aan?”

“Dat is inderdaad mijn bedoeling,” zei Laura. Ze hing haar tas over haar schouder en liep naar de deur. “Ik loo-geer in de Pirate’s Wife. U hebt mijn mobiele nummer, laat me zo snel mogelijk weten wanneer Mr. Prowse tijd heeft om me de herberg te laten zien. Het liefst vandaag nog.”

“U hoort van mij,” beloofde de notaris, die haastig van-achter het bureau vandaan kwam om de deur voor haar

open te houden. “Bedankt voor uw komst, Miss Kranendonk, en nogmaals gecondoleerd met uw verlies.”

“Dank u.” Laura gaf hem een kort knikje ten afscheid en stapte naar buiten.

Het kantoor van notaris Geoffrey Aldermare bevond zich in een oud herenhuis aan de Fore Street in het centrum van Lerryn, niet ver van de Pirate’s Wife, de B&B waar ze gistermiddag laat was gearriveerd. Het was al bijna donker geweest, en veel puf om het dorp nog te bekijken had ze niet meer gehad. Op aanraden van haar behulpzame gastvrouw had ze in de ernaast gelegen pub een hapje gegeten. Daarna was ze meteen teruggegaan naar haar kamer, waar ze snel haar bed had opgezocht. Ze had als een blok geslapen, en het was maar goed dat ze de wekker had gezet, want ze betwijfelde of ze anders op tijd wakker was geworden voor haar afspraak van vanmorgen met de notaris.

Met haar gedachten nog bij alles wat haar zojuist was verteld, slenterde Laura langzaam in de richting van de Pirate’s Wife. Ze had dringend behoefte aan een kop koffie, en hoopte dat de pub waar ze gisteren had gegeten al open was. Dat bleek niet het geval en een beetje teleurgesteld keek ze speurend om zich heen, op zoek naar een andere gelegenheid. Ineens zag ze op de hoek van de straat een wit gebouw met daarvoor iets wat op een terrasje leek. Misschien kon ze daar wel een kop koffie krijgen. Opgewekt liep ze erheen, maar toen ze dichterbij kwam, begon ze te twijfelen. Op de gevel stond “*Post Office*” en ook het uithangbord naast de deur gaf duidelijk aan dat dit het postkantoor was.

“Good morning, can I help you?” Een vrouw van een jaar of zestig kwam net naar buiten, een doekje en een spuitfles met schoonmaakmiddel in haar hand, en keek haar vragend aan.

“Eh... misschien. Ik ben op zoek naar een gelegenheid waar ik een kop koffie kan krijgen,” zei Laura.

“O, dan ben je hier helemaal aan het goede adres.” De vrouw glimlachte. “Behalve het postkantoor is dit ook de supermarkt én de tearoom van het dorp. Ik ben Clarice, de eigenaresse.” Ze keek fronsend omhoog naar de lucht, waar een sombere, laaghangende bewolking hing. “Ik was eigenlijk van plan om de ramen te gaan zemen, maar zo te zien heeft het helemaal geen nut om dat nu te doen. Het lijkt er verdacht veel op dat het straks gaat regenen. Dus... kom maar gauw mee naar binnen.” Ze draaide zich om en gebaarde Laura haar te volgen.

De lichtgrijs geverfde deur gaf een vrolijk tingeltje toen Clarice hem openduwde. Nieuwsgierig stapte Laura over de drempel en tot haar verrassing zag ze dat de ruimte inderdaad opgedeeld was in drie verschillende gedeeltes. Meteen rechts was de balie van het postkantoor, dat door een laag scherm afgescheiden werd van het tearoom-gedeelte, waar een viertal vrolijk geel en blauw geschilderde tafeltjes en stoelen stond. De linkerkant van de ruimte werd in beslag genomen door een zo op het oog goed voorziene minimarkt, waar behalve voorverpakte producten ook groenten en zelfs versgebakken brood verkocht werd.

“Ga zitten.” Clarice maakte een uitnodigend gebaar naar de vier tafeltjes. “Het is niet groot en de menukaart is niet

zo uitgebreid, zeker niet in de winter, maar koffie met of zonder iets erbij is altijd mogelijk.”

Laura nam aan een van de tafeltjes plaats en keek glimlachend om zich heen. “Het ziet er heel knus en gezellig uit.”

“Dank je, dat is precies de bedoeling. Weet je al wat je wilt, of zal ik zo even terugkomen?”

“Een cappuccino zou lekker zijn. En iets erbij... appeltaart of zo?”

“Versgebakken vanmorgen.” Clarice wees naar een vitrine aan de achtermuur. “Maar ik heb ook zelfgebakken notentaart en bosbessencake.”

“O, dat klinkt allemaal heerlijk.” Laura dacht even na. “Die notentaart wil ik wel proberen.”

“Met slagroom?” stelde Clarice voor. “Een beetje verwennerij op zijn tijd kan geen kwaad. Ben je op doorreis? Ik heb je nog niet eerder gezien.”

“Ik ben gisteren pas aangekomen en hoop een aantal dagen te blijven,” vertelde Laura bereidwillig. “En ja, mét slagroom graag. Die extra calorieën loop ik er vast wel af. Ik heb begrepen dat je hier in de omgeving heerlijk kunt wandelen.”

“Dat klopt. Nou ja, als het weer meewerkt. Wacht, ik ga eerst je koffie maken en als ik terugkom geef ik je wel wat tips voor leuke wandelingetjes, oké? Het is toch niet druk nu, de toeristen komen pas in het voorjaar, dus ik heb alle tijd voor een kletspraatje.”

Terwijl Clarice door een deur naast de vitrine verdween, trok Laura haar jas uit. Ze hing hem over de andere stoel en zakte met een diepe zucht onderuit.

Daar zat ze nou, in een tearoom in Cornwall, ver weg van de beschaving en alles waaraan ze gewend was. Ze had beslist last gehad van een tijdelijke verstandsverbijstering toen ze eergisteren in Hoek van Holland op de nachtboot was gestapt omdat een of andere Engelse notaris erop had gestaan haar persoonlijk te willen spreken over een erfenis.

Dat het iets met oom Henry te maken moest hebben, had ze wel begrepen. Heel vroeger, toen ze een jaar of vijf was, was ze al eens met haar ouders in Lerryn geweest. Tante Connie, haar moeders zus, was jaren daarvoor met de Engelse Henry getrouwd en met hem in Cornwall gaan wonen. Het was de eerste en meteen de laatste keer geweest dat ze haar oom en tante had gezien. Tante Connie was in 2001 gestorven en hoewel Laura's ouders wel naar haar begrafenis waren geweest, was het contact met oom Henry in de jaren erna geheel verloren gegaan. De reden daarvoor was Laura nooit duidelijk geworden, en ze kon het moeilijk aan haar ouders vragen, want die waren tien jaar geleden omgekomen bij een auto-ongeluk.

Ze had in geen tijden meer aan oom Henry gedacht, laat staan dat ze wist dat hij overleden was. De brief van de notaris was echt als een complete verrassing gekomen, en in eerste instantie had ze niet geweten wat ze ermee aan moest. Uiteindelijk had ze er een voorzichtig belletje aan gewaagd, en van de notaris te horen gekregen dat het beter was als ze zo snel mogelijk naar Engeland kwam, zodat hij haar persoonlijk het testament kon voorlezen en haar kon informeren over de gevolgen van haar erfenis. Haar erfenis...

Een oude Engelse herberg op het platteland van Cornwall, dat was wat oom Henry haar had nagelaten. Of hij zevenentwintig jaar geleden die herberg al had gehad, kon ze zich niet meer herinneren. Wel dat haar oom en tante in een klein huisje hadden gewoond, waar ze een aantal keren op bezoek waren geweest. Logeren deden ze ergens anders, want het huisje was te klein geweest om de familieleden uit Nederland onderdak te bieden. Ze herinnerde zich ook nog dat ze een paar keer met zijn allen een uitstapje in de omgeving hadden gemaakt, al had ze geen idee meer waarheen. En dat, het kleine huisje en de uitstapjes, was eigenlijk het enige wat haar voor de geest kwam als ze terugdacht aan oom Henry.

En nu had hij aan dat kleine nichtje van toen al zijn bezittingen nagelaten...

“Daar zijn we weer. Cappuccino voor mevrouw...” Clarice zette met een grote glimlach de koffie voor haar neer, samen met een heerlijk uitziend stuk notentaart.

“Jeetje, wat een groot stuk!” riep Laura verschrikt uit.

“Lekker toch?” Clarice wees aarzelend naar de stoel tegenover Laura. “Vind je het goed als ik er even bij kom zitten, of blijf je liever alleen?”

“Nee, hoor. Juist leuk, een beetje aanspraak,” vond Laura.

“Waarom neem je zelf ook niet wat? Ik trakteer.”

“Lief van je, maar dat hoeft niet. Ik had al een kopje voor mezelf ingeschonken, dat staat nog in de keuken. Ik wist niet zeker of je mij er wel bij wilde hebben.” Clarice haalde snel haar eigen koffie op en kwam er gezellig bij zitten. “Zo, en nu vertellen. Ik wil graag altijd alles weten. Hoe heet je, waar kom je vandaan en wat brengt jou

naar ons mooie dorpje, laten we daar maar mee beginnen...”

Laura lachte. “Lijkt me een goed begin. Ik ben Laura, ik kom uit Nederland en ik ben vroeger als kind al eens in Lerryn geweest. Niet dat ik me daar veel van herinner, hoor, ik was pas vijf. Mijn oom en tante woonden hier, en daar gingen we op bezoek.”

“O? Wat leuk. En wie zijn jouw oom en tante dan? Wonen ze hier nog steeds?”

“Mijn tante is twintig jaar geleden overleden, en mijn oom...” Laura aarzelde even. “Mijn oom is vorige maand plotseling gestorven. Henry heette hij. Henry McLeod.”

“Ach, ben jij familie van de oude Henry?” Clarice keek haar verrast aan. “Ik wist helemaal niet dat hij nog familie had.”

“Mijn moeder was de zus van zijn vrouw,” legde Laura uit. “Ze hadden al jaren geen contact meer, niet na de dood van mijn tante, dus zo vreemd is het niet dat je dacht dat hij geen familie had. Kende je hem?”

“Henry? Ja, natuurlijk. Hij was de eigenaar van de Rode Kater, en daar kwam ik vaak. Ik was goed bevriend met hem. Een lieve man, maar je moest je wel netjes gedragen in de bar, anders was hij ineens niet zo lief meer.” Clarice glimlachte even weemoedig. “Zelfs de opgeschoten dorpsjeugd had respect voor hem, want als je een pilsje te veel ophad en bonje maakte, dan gooide hij je er eigenhandig uit. Ongelooflijk dat hij er niet meer is. We konden het niet geloven toen we hoorden dat hij dood was. Hij was nog jong, nog geen zeventig, volgens mij.”

“Tweeënzeventig, zei de notaris vanmorgen,” vertelde Laura. “Overleden aan een hartstilstand.”

“Ja, dat zeggen ze...” Clarice draaide haar hoofd even van haar weg.

“Wat bedoel je daarmee?” vroeg Laura verbaasd.

“Nou, zijn dood kwam totaal onverwacht. Ik mocht Henry graag, en... Nou ja, ik blijf het een beetje raar vinden.”

“Hoezo dan? Ik zou het graag willen horen, Clarice.”

Laura fronste haar voorhoofd. “Ik kende mijn oom niet. Wat ik weet, heb ik van de notaris, en die vertelde me alleen dat hij is overleden aan een hartstilstand.”

Clarice keek een beetje bevreemd. “De notaris? Wacht eens, als jij familie bent... Ben jij dan soms Henry’s erfgenaam?”

Laura knikte. “Ja, dat klopt. Mr. Aldermare vertelde me zojuist dat oom Henry me al zijn bezittingen heeft nagelaten, waaronder de herberg. Ik kan het nog niet echt bevatten. Hij kende me nauwelijks, alleen van zevenentwintig jaar geleden, toen we hier een weekje op bezoek waren. Ik vind het best verdrietig dat ik er niet bij was toen hij werd begraven, maar de notaris vertelde dat hij specifieke instructies had gekregen van oom Henry om mij pas na de begrafenis op de hoogte te stellen van zijn overlijden.”

Clarice legde even haar hand op Laura’s arm. “We hebben hem een mooie begrafenis gegeven, als dat een troost voor je is,” zei ze. “Hij ligt op het kerkhof in St. Veep, dat is de dichtstbijzijnde begraafplaats. Als je wilt, kan ik je wel uitleggen hoe je daar moet komen.

Het is niet ver, maar een paar kilometer. Je kunt er zelfs naartoe lopen.”

“Graag, dat ga ik de komende dagen zeker doen,” zei Laura dankbaar.

“Dus dan ben jij de nieuwe eigenaar van de Rode Kater...” Clarice keek haar fronsend aan. “Misschien ga ik nu buiten mijn boekje, maar ik raad je aan om geen overhaaste beslissingen te nemen wat je erfenis betreft. Ik heb het gevoel dat Geoffrey Aldermare er een persoonlijk belang bij heeft als de Rode Kater snel wordt verkocht. Ik weet toevallig dat ze daar een paar weken voor Henry’s dood nog een grote ruzie over hebben gehad. Geoffrey vond dat hij de zaak moest verkopen, maar Henry wilde daar niets van weten. En niet lang daarna vonden ze hem dood in zijn bed... Let wel, ik zeg niet dat Geoffrey er iets mee te maken had, maar Henry was voor zijn leeftijd in prima conditie. Hij was zelden ziek, en over hartproblemen heeft hij het nooit gehad.”

“Op zijn leeftijd is een hartstilstand anders niet echt abnormaal,” merkte Laura voorzichtig op.

“Nee, dat niet, maar...” Clarice boog zich iets voorover en liet haar stem dalen. “May Harris, de buurvrouw die een eindje verderop aan de weg woont, zweert dat ze die avond een auto heeft gehoord die na sluitingstijd naar de Rode Kater reed. De politie zegt echter dat er geen enkele aanwijzing is dat hij bezoek heeft gehad. De bestuurder van die auto heeft zich nooit gemeld, en May... Nou ja, May is een oude vrouw, die zich volgens hen zomaar vergist kan hebben in de dag.”

“Maar jij denkt dat niet?”

“Nee. Ik denk inderdaad dat er die avond iemand bij Henry op bezoek is geweest. Waarom weet ik niet, en ik heb ook geen idee of het in verband staat met zijn dood. Maar waarom heeft diegene zich dan niet gemeld?”

Laura wist niet goed wat ze ervan moest denken. “Als de politie tot het besluit is gekomen dat zijn dood natuurlijk was, en als er geen sporen zijn van inbraak, of... of van een bezoeker, dan is het opsporen van die persoon niet echt van belang, lijkt mij zo.”

Clarice zuchtte. “Nee, waarschijnlijk niet. Je hebt gelijk, maar... Nou ja, beloof me alleen dat je de Rode Kater niet meteen in de verkoop gooit, wat Geoffrey ook tegen je zegt. Ik vertrouw hem voor geen cent.”

Ze schrokken allebei toen het belletje van de voordeur klingelde en een jonge vrouw naar binnen stapte. Clarice sprong meteen overeind. “Een klant. Sorry, ik moet gaan. Maar het was fijn om kennis met je te maken. Ik hoop dat we elkaar nog vaker zullen zien.”

“Dat hoop ik ook,” zei Laura, en ze meende het oprecht. Ze was een beetje geschrokken van wat Clarice had verteld. Het was niet in haar opgekomen om vraagtekens te zetten bij de opdringerige manier waarop de notaris haar een snelle verkoop had geadviseerd, maar als hij er een persoonlijk belang bij had...

Diep in gedachten werkte ze de laatste stukken van haar notentaart naar binnen en dronk haar koffie op. Ze wilde net haar portemonnee pakken om af te rekenen, toen haar mobiel overging. De notaris, zag ze op de display.

“Miss Kranendonk, ik heb zojuist met Martin Prowse gesproken,” viel hij met de deur in huis. “Hij zou u nú de

herberg kunnen laten zien, later op de ochtend heeft hij andere afspraken. Schikt u dat? Als u zegt waar hij moet zijn, komt hij meteen naar u toe om u op te halen.”

“Wat aardig van hem,” zei Laura. “En ja, het komt mij uitstekend uit om dat nu meteen te doen. Ik ben bij het postkantoor, in de coffeeshop.”

“De... O, u bedoelt de tearoom,” corrigeerde de notaris haar. “Mooi, dat geef ik door. Dan komt hij er zo aan. En misschien kunnen wij later vandaag nog even verder praten over wat u met de herberg wilt? Om een uur of vijf?”

“Het spijt me, maar vanmiddag komt mij niet uit,” zei Laura ferm. “Er komt zoveel op me af, daar wil ik eerst eens rustig een nachtje over slapen. Ik bel u wel als ik eraan toe ben. U hoort van mij.” Ze verbrak de verbinding en staarde even peinzend voor zich uit.

Geoffrey Aldermare was inderdaad wel erg happig om de boel af te handelen. Maar dan was hij bij haar aan het verkeerde adres. Hoe harder hij pushte, hoe argwanender ze werd. Ze mocht er dan uitzien als een langbenige, leeghoofdige blonde Barbiepop – zoals haar ex-man haar in het verleden nogal denigrerend omschreef aan anderen – aan haar verstand mankeerde echt helemaal niets. En dat verstand zei haar op dit moment luid en duidelijk dat haastige spoed in dit geval niet goed was.

Door het raam zag ze een auto voor het postkantoor stoppen, met achter het stuur een goed in het pak zittende man van een jaar of dertig. Hij zag eruit als het prototype van “de snelle makelaar”, en het kon eigenlijk niet missen dat dit de door de notaris gestuurde Martin Prowse was. Grote kans dat ook hij zou aansturen op een snelle verkoop

als hij een vriendje van die Geoffrey Aldermare was. Maar dat kon de beide heren nog weleens vies tegenvallen...

Vastbesloten om niets te overhaasten, trok Laura haar jas aan, beloofde Clarice snel terug te komen, en stapte naar buiten.